

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 9 lutego 2004 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez Biuro Informacji Kredytowej S.A. Decyzja uchyla w całości poprzednią decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w tej sprawie i nakazuje usunięcie danych osobowych Skarżącego ze względu na zupełną spłatę zadłużenia wobec Banku.

Warszawa, dnia 9 lutego 2004 r.

GI-DEC-DS-27/04

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 i art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) i art. 22 w zw. z art. 12 pkt 2 i art. 18 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 23 ust. 1 i art. 26 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) oraz w zw. z art. 105 ust. 1 pkt 1 i art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana X o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją z dnia 18 lipca 2003 r. (znak: GI-DEC-DS-131/03/430,431), mocą której Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych odmówił uwzględnienia wniosku Pana X o nakazanie Bankowi A usunięcia jego danych osobowych ze zbioru prowadzonego przez Biuro Informacji Kredytowej (...),

- 1) uchylam w całości decyzję z dnia 18 lipca 2003 r. (znak: GI-DEC-DS-131/03/430,431),**
- 2) nakazuję Bankowi A usunięcie danych osobowych Pana X ze zbioru prowadzonego przez Biuro Informacji Kredytowej (...) w związku ze spłaceniem w całości kredytu, jaki został udzielony przez Bank A. X na podstawie umowy nr 000000z dnia 17 grudnia 1997 r.**

Uzasadnienie

Do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Pana X (zwanego dalej Skarżącym) o nakazanie Bankowi A(...) (zwanemu dalej Bankiem) usunięcia jego danych osobowych przekazanych do Biura Informacji Kredytowej (...) (zwanego dalej BIK S.A.).

W toku postępowania administracyjnego przeprowadzonego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (zwany dalej Generalnym Inspektorem), na podstawie wniosku Skarżącego oraz wyjaśnień przedstawionych przez Bank, ustalił co następuje:

1. Skarżący zawarł z Bankiem umowę kredytu (umowa nr 000000 zawarta w dniu 17 grudnia 1997 r.), której rozwiązanie nastąpiło ze względu na okoliczność, iż Skarżący nie dokonał spłaty zaległej raty zadłużenia oraz nie spłacił kolejnej raty kredytu. Następnie doszło do zawarcia ugody, w której przewidziano spłatę kredytu. Kredyt został spłacony, a prowadzony rachunek zamknięty, co zostało stwierdzone w przedstawionej przez Skarżącego kopii zaświadczenia wystawionego przez Bank (zaświadczenie z dnia 27 marca 2003 r.) oraz oświadczeniem Banku z dnia 3 września 2003 r. Skarżący ani w umowie kredytowej, ani w ugodzie nie wyraził zgody na przetwarzanie danych osobowych przez Bank, w tym na przekazywanie ich do BIK S.A.
2. W odpowiedzi na wniosek, Skarżący otrzymał od BIK S.A. informację, że jego dane osobowe, w zakresie: imienia, nazwiska, numeru PESEL, daty urodzenia, serii i numeru dowodu osobistego oraz dokładnego adresu zamieszkania, są aktualnie przetwarzane w jej zbiorach i że przekazane jej zostały przez Bank (data rejestracji w BIK S.A. –26 listopada 2002 r., stosownie do informacji przekazanej Skarżącemu przez BIK S.A. w piśmie z dnia 1 kwietnia 2003 r.). Status płatności Skarżącego, jako kredytobiorcy określony został w zbiorze BIK S.A. jako „problematiczny”. Jak poinformowała Skarżącego BIK S.A., wniosek o aktualizację danych powinien on skierować do Banku, bowiem wszelkie informacje przechowywane w zbiorze BIK S.A. pozostają własnością banków i tylko banki, które przekazały dane o kredytobiorcach mogą wprowadzać zmiany i modyfikować dane.
3. Powołując się na brak zgody oraz na całkowitą spłatę kredytu, Skarżący wystąpił do Banku z żądaniem usunięcia jego danych osobowych ze zbioru BIK S.A. Bank odmówił Skarżącemu usunięcia dotyczących go danych osobowych wskazując, że BIK S.A. działa w oparciu o art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 z późn. zm.), zwanej dalej Prawem bankowym, który to przepis stanowi odrębną podstawę prawną przetwarzania danych osobowych Skarżącego i w związku z tym nie jest wymagana zgoda osoby, której dane dotyczą. Skarżący nie zgadza się z takim stanowiskiem Banku.

4. Bank stwierdził, że był uprawniony do przekazania danych osobowych Skarżącego do BIK S.A. na podstawie art. 105 ust. 4 Prawa bankowego „bez konieczności uzyskiwania zgody Skarżącego” i uznał, że brak jest podstaw do usunięcia danych osobowych Skarżącego ze zbioru BIK S.A., ze względu na to, iż Skarżący nie dokonał spłaty zaległej raty zadłużenia oraz nie spłacił kolejnej raty kredytu wobec czego umowa kredytowa została przez Bank wypowiedziana, a kredyt został zakwalifikowany jako „problematyczny”. Zgodnie z Regulaminem funkcjonowania zbioru „Kredytobiorcy” w BIK S.A., informacje (w tym dane osobowe) dotyczące Skarżącego będą przetwarzane w zbiorze przez okres 7 lat od daty zamknięcia rachunku.

Na podstawie tych ustaleń Generalny Inspektor decyzją z dnia 18 lipca 2003 r. (znak: GI-DEC-DS-131/03/430,431) odmówił uwzględnienia wniosku Skarżącego o nakazanie Bankowi usunięcia jego danych osobowych ze zbioru prowadzonego przez BIK S.A.

W złożonym w terminie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Skarżący podtrzymał swoje stanowisko w niniejszej sprawie oraz przedstawił następujące argumenty:

1. Bank i BIK S.A. nie mają prawa przetwarzać jego danych osobowych po całkowitym rozliczeniu kredytu i zamknięciu rachunku bankowego przez okres 7 lat bez jego zgody, w zakresie przekraczającym „zwykłe cele archiwalne”.
2. Po całkowitym rozliczeniu kredytu i zamknięciu rachunku bankowego nie istnieją przesłanki wymienione w art. 23 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy.
3. Przepisy art. 105 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 Prawa bankowego są bardzo precyzyjne i wynika z nich upoważnienie dla banków jedynie do udzielania informacji o wierzytelnościach oraz o obrotach i stanach rachunków bankowych w zakresie, w jakim informacje te są potrzebne w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń. Z przepisu art. 105 prawa bankowego nie można wywieść delegacji ustawowej do ustalenia 7-letniego terminu do udostępniania tego rodzaju danych osobowych po całkowitym rozliczeniu się z bankiem i zamknięciu rachunku bankowego przez kredytobiorcę.
4. Postanowienia regulaminu BIK S.A. w § 4 ust. 3 pkt 1 są niezgodne z delegacją ustawową i w rezultacie naruszają nie tylko przepisy o tajemnicy bankowej, ale także przepisy o ochronie danych osobowych. Stworzenie w drodze regulaminu BIK S.A., a więc aktu wewnętrznego, który nie ma żadnego umocowania ustawowego, sankcji uniemożliwiającej w praktyce normalne funkcjonowanie obywatela na rynku usług bankowych i finansowych jest naruszeniem podstawowych praw i wolności obywatela gwarantowanych Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.
5. W sprawie realizacji umowy kredytu Skarżący dokonywał wszelkich ustaleń, w tym nadpłat rat kredytu (w związku z wyjazdem zagranicę), za pośrednictwem *Komisu*

Samochodowego. Po rozwiązaniu umowy kredytowej przez Bank Skarżący chciał w całości uregulować pozostałe do spłaty zobowiązanie, a w wyniku propozycji złożonej przez Bank, zawarł ugodę, z której wywiązał się bez zastrzeżeń. Pomimo tego Bank, w dniu 26 listopada 2002 r., przekazał jego dane osobowe do BIK S.A. uznając, że wszystkie ugody zawarte z klientami kwalifikowane są jako zadłużenia problematyczne.

Generalny Inspektor wezwał Bank do ustosunkowania się do treści wniosku Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy, w szczególności poprzez wyjaśnienie, czy Bank, pomimo spłaty kredytu przez Skarżącego, nadal uznaje status tego kredytu za „problematyczny” oraz wskazanie, na podstawie jakich kryteriów Bank uznaje, iż dane osobowe Skarżącego powinny pozostawać w zbiorze prowadzonym przez BIK S.A. przez 7 lat. W odpowiedzi Dyrektor Departamentu Bezpieczeństwa Banku wyjaśnił, iż w opinii Banku „dane Skarżącego powinny być nadal przetwarzane w bazie ‘Kredytobiorcy’ z utrzymaniem statusu zamknięcia rachunku Problematyczny ze statusem płatności=8 oznaczającym, że Bank zerwał relacje biznesowe z klientem i podjął działania przed windykacyjne. Status=8 w przypadku rachunku kredytowego Skarżącego został nadany w wyniku zamknięcia rachunku w związku z wypowiedzeniem umowy kredytowej przez Bank, ponieważ Skarżący nie wywiązywał się z umowy i nie reagował na upomnienia. Późniejsze zawarcie ugody spłaty przedmiotowego zadłużenia i faktyczne spłacenie kredytu nie stanowi podstawy do obniżenia statusu, ponieważ zgodnie z ‘Regulaminem zbierania i udostępniania informacji przez BIK S.A.’ status=8 nie podlega obniżeniu i przez 7 lat od daty wypowiedzenia umowy powinien pozostawać w bazie ‘Kredytobiorcy’, stanowiąc ostrzeżenie dla banków korzystających z tej bazy.” W wyjaśnieniach wskazano również, iż „celem funkcjonowania ww. bazy jest informowanie zarówno o stanie obecnym rachunków kredytowych, jak również o ich historii, ponieważ historia rachunków kredytowych stanowi cenne źródło informacji o wiarygodności klienta.”

Następnie Generalny Inspektor wystąpił do Prezesa Związku Banków Polskich z siedzibą (...) (zwanego dalej Prezesem ZBP) o wyrażenie opinii w sprawie legalności przechowywania danych osobowych klientów banków, którzy spłacili zadłużenie m.in. w zbiorze o nazwie „Kredytobiorcy” prowadzonym przez BIK S.A. Prezes ZBP, w piśmie z dnia 29 grudnia 2003 r. (znak: THW/240/5277/2003), które wpłynęło do Biura Generalnego Inspektora w dniu 5 stycznia 2004 r., wyjaśnił, że Związek Banków Polskich podjął w tej sprawie konsultacje z bankami oraz poinformował, iż: „Wszyscy uczestnicy systemu Kredytobiorcy opowiedzieli się za przetwarzaniem danych przez okres minimum siedmiu lat. Podstawą przetwarzania tych danych jest treść art. 105 ust. 4 ustawy Prawo bankowe oraz postanowienia regulaminów funkcjonowania ww. zbiorów [w tym zbioru „Kredytobiorcy”

prowadzonym przez BIK S.A.] (...). Celem ujednolicenia praktyki w tym zakresie banki opowiedziały się za wprowadzeniem odpowiednich zapisów do ustawy Prawo bankowe.”

W takim stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Generalny Inspektor - uznając zasadność argumentów dotyczących uchylenia decyzji z dnia 18 lipca 2003 r. (znak: GI-DEC-DS-131/03/430,431), przedstawionych przez Skarżącego we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy - uznał za konieczne uchylenie niniejszej decyzji i nakazanie Bankowi usunięcia danych osobowych Skarżącego ze zbioru prowadzonego przez BIK S.A. w związku ze spłaceniem w całości kredytu, jaki został udzielony Skarżącemu przez Bank na podstawie umowy nr 0000000 z dnia 17 grudnia 1997 r., a za takim stanowiskiem przemawiają następujące argumenty:

Normy prawne wprowadzone w życie przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, nakładają na administratorów danych szereg obowiązków, w tym obowiązek przetwarzania danych osobowych zgodnie z prawem. Polega on w szczególności na spełnieniu jednego z warunków wynikających z przepisu art. 23 ust. 1 ustawy, tj. na wykazaniu jednej z przesłanek przetwarzania danych. W szczególności, zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne, gdy zezwalają na to przepisy prawa. Ustawa o ochronie danych osobowych odsyła zatem do innych przepisów, regulujących w szczególności działalność innych podmiotów i instytucji, a wskazujących kto, komu i w jakich okolicznościach może udostępnić dane osobowe, od kogo je pozyskiwać, usuwać, zmieniać oraz dokonywać na danych innych operacji, wymienionych w art. 7 pkt 2 ustawy, a mieszczących się w pojęciu przetwarzania danych. Ponadto, na podstawie przepisu art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy, przetwarzanie danych jest dopuszczalne również wtedy, gdy jest konieczne dla realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia koniecznych działań przed zawarciem umowy.

Przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 z późn. zm.), zwanej dalej Prawem bankowym, stanowią podstawę prawną dla prowadzenia przez BIK S.A. zbioru pn. „Kredytobiorcy”, jednakże dla rozstrzygnięcia analizowanego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy istotna jest okoliczność, iż żaden z przepisów Prawa bankowego nie precyzuje terminów przechowywania danych osobowych w tym zbiorze. Stosownie bowiem do art. 105 ust. 4 Prawa bankowego, banki mogą, wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi, utworzyć instytucje do zbierania i udostępniania bankom oraz innym instytucjom ustawowo upoważnionym do udzielania kredytów informacji o wierzytelnościach oraz o obrotach i stanach rachunków bankowych w zakresie, w jakim

informacje te są potrzebne w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń. Ponadto, bank ma obowiązek udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową m.in. innym bankom oraz - na zasadzie wzajemności - innym instytucjom ustawowo upoważnionym do udzielania kredytów o wierzytelnościach oraz o obrotach i stanach rachunków bankowych w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne w związku udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń oraz czynnościami obrotu dewizowego, a także w związku z konsolidacją sprawozdań finansowych (art. 105 ust. 1 pkt 1 Prawa bankowego).

Zgodnie natomiast z przepisem art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 78, poz. 483), źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia.

Postanowienia regulaminu BIK S.A. nie są przepisami powszechnie obowiązującymi. Tym samym stwierdzić należy, iż rację ma w niniejszej sprawie Skarżący twierdząc, iż „z przepisu art. 105 prawa bankowego nie można wywieść delegacji ustawowej do ustalenia 7-letniego terminu do udostępniania tego rodzaju danych osobowych po całkowitym rozliczeniu się z bankiem i zamknięciem rachunku bankowego przez kredytobiorcę”.

W niniejszej sprawie stwierdzić należy brak przesłanki dla dalszego przechowywania danych osobowych Skarżącego w zbiorze BIK S.A., tj. po ustaniu zobowiązania Skarżącego wobec Banku. Podstawa taka nie wynika w szczególności z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy. Ponadto, jak wynika z ustalonego stanu faktycznego niniejszej sprawy, Bank przetwarzał dane osobowe Skarżącego na podstawie zawartej z nim umowy kredytowej, a następnie w wyniku kolejnej umowy – ugody, tj. w oparciu o przesłankę określoną w przepisie art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy, która jednakże nie może stanowić podstawy prawnej dla przetwarzania danych osobowych Skarżącego po wygaśnięciu umów, które wiązały Bank i Skarżącego.

Z tych względów, a także w związku z brakiem powszechnie obowiązujących przepisów regulujących kwestię terminów przechowywania danych osobowych w BIK S.A., stosować należy przepisy art. 26 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy. Zgodnie z powołanymi normami, administrator danych przetwarzający dane powinien dołożyć szczególnej staranności w celu ochrony interesów osób, których dane dotyczą, a w szczególności jest obowiązany zapewnić, aby dane te były: 1) przetwarzane zgodnie z prawem, 2) zbierane dla oznaczonych, zgodnych z prawem celów i nie poddawane dalszemu przetwarzaniu niezgodnemu z tymi celami, z zastrzeżeniem ust. 2. W myśl art. 26 ust. 2 ustawy, przetwarzanie danych w celu innym niż ten, dla którego zostały zebrane, jest dopuszczalne, jeżeli nie narusza praw i wolności osoby,

której dane dotyczą, oraz następuje: 1) w celach badań naukowych, dydaktycznych, historycznych lub statystycznych, 2) z zachowaniem przepisów art. 23 i 25.

W niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania przepis art. 26 ust. 2 pkt 1 ustawy i nie dochowane zostały przez Bank warunki z art. 26 ust. 2 pkt 2 ustawy, dlatego też brak podstaw dla stwierdzenia, iż Bank może poddawać dane osobowe Skarżącego dalszemu przetwarzaniu – z wyjątkiem praw Banku wynikających z ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2002 r., Nr 171, poz. 1396 z późn. zm.), jak również obowiązków Banku nałożonych przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r., Nr 76, poz. 694) i rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 10 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków (Dz. U. Nr 149, poz. 1673 z późn. zm.) - niezgodnemu z celami umowy kredytu i ugody, polegającemu na ich przetwarzaniu w zbiorze BIK S.A.

Jednocześnie, na marginesie niniejszej sprawy – jako przykład ustawy odnoszącej się do przechowywania informacji dotyczących wiarygodności płatniczej konsumentów - wskazać należy przepisy ustawy z dnia 14 lutego 2003 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych (Dz. U. Nr 50, poz. 424). Ustawa ta, zgodnie z jej art. 1, określa zasady i tryb udostępniania przez przedsiębiorców informacji gospodarczych dotyczących wiarygodności płatniczej innych przedsiębiorców i konsumentów, w szczególności danych o zwłoce w wykonywaniu zobowiązań pieniężnych, osobom trzecim nieoznaczonym w chwili przeznaczania tych danych do udostępniania. Powołana ustawa, w jej rozdziale 5 – Aktualizacja informacji gospodarczych - precyzuje termin usunięcia danych m.in. w przypadku całkowitego zaspokojenia zobowiązania - termin dla usunięcia danych po całkowitej spłacie zobowiązania nie może być dłuższy niż 14 dni, a usunięcie nie jest uzależnione od dodatkowych okoliczności. Wskazanie przykładu tej ustawy jest tym bardziej istotne, ponieważ banki są jedną z instytucji, które mogą przekazywać do biur informacji gospodarczej informacje gospodarcze o zobowiązaniach konsumentów (art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych).

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Skarżący zwrócił szczególną uwagę na aspekt przetwarzania jego danych osobowych - polegający na przekazaniu ich przez Bank do BIK S.A. - wskazując m.in., iż po całkowitym rozliczeniu kredytu i zamknięciu rachunku bankowego nie istnieją przesłanki wymienione w art. 23 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy.

Generalny Inspektor uznał za zasadne argumenty Skarżącego, który wskazał, iż po spłaceniu kredytu, jaki zaciągnął w Banku nie istnieje – jak wyżej uzasadniono - podstawa prawna dla przetwarzania jego danych osobowych polegającego na dalszym przechowywaniu tych danych osobowych w zbiorze BIK S.A. Dla rozstrzygnięcia wniosku Skarżącego o ponowne rozpatrzenie tej sprawy istotna jest bowiem okoliczność, iż kredyt został spłacony

przez Skarżącego, a w konsekwencji rachunek Skarżącego został zamknięty. Okoliczność spłacenia kredytu jest bezsporna i została stwierdzona zarówno w przedstawionej przez Skarżącego kopii zaświadczenia wystawionego przez Bank, jak również w dodatkowych wyjaśnieniach przedstawionych przez Bank. W niniejszej sprawie istotną jest zatem okoliczność, iż w związku z rozliczeniem zobowiązań, a więc wygaśnięciem umowy kredytowej i ugody, jakie wiązały Skarżącego i Bank, których konsekwencją było dokonanie przez Bank zamknięcia rachunku Skarżącego, ustał cel przetwarzania danych osobowych w zbiorze BIK S.A.

Ponadto, w opinii przedstawionej przez Prezesa ZBP powołano się jedynie na przepis art. 105 ust. 4 Prawa bankowego, który istotnie, jak wyżej uzasadniono, daje podstawę prawną do utworzenia instytucji takiej jak np. BIK S.A. jednakże przepis ten, ani żaden inny prawa Bankowego, nie daje podstawy prawnej dla dysponowania tymi danymi po spłaceniu zobowiązań przez kredytobiorcę.

W związku z powyższym, konieczne jest w niniejszej sprawie uchylenie w całości decyzji Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 18 lipca 2003 r. (znak: GI-DEC-DS-131/03/430,431) i jednocześnie, w związku ze spłaceniem w całości kredytu, jaki został udzielony przez Bank Skarżącemu, nakazanie Bankowi usunięcia danych osobowych Skarżącego ze zbioru prowadzonego przez BIK S.A.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), w związku z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).